

stemt husker, om Andersen-Juel blev fritagen for at formere Skyttekæde, men han deltog i hvert Fald i de fleste Øvelser og ligeledes i Gymnastikken om Eftermiddagen, blandt andet i de forberedende Øvelser og Redskabsøvelserne. Den næste Dag var Andersen-Juel ogsaa hos Lægen, men blev paa ny afvist, hvorefter han atter maatte rykke i Marken sammen med sin Afdeling og deltage i Marchøvelserne og Geværgrebene. Han havde meget vanskeligt ved at deltage i Øvelserne og stod til sidst under disse og slingrede som en fuld Mand. Det var øjensynligt, at han var meget syg. Ligeledes mindes Vidnet, at Andersen-Juel ogsaa den Dag henvendte sig til Premierløjtnanten om Fritagelse fra Øvelserne, men fik et lignende Afslag som den foregaaende Dag. Hvorvidt han om Eftermiddagen blev fritagen for Gymnastik, kan Vidnet ikke udtale sig nærmere om, men han forblev paa Pladsen indtil Øvelsernes Ophør og marcherede med tilbage Kl. 4 $\frac{1}{2}$. Efter nogle Minutters Hvil skulde Delingen atter rykke ud, og der blev kaldt paa Andersen-Juel, der opholdt sig paa Belægningsstuen. Netop, som der kaldtes, styrtede han om, og Fraaden stod ham ud af Munden. Vidnet erklærer, at der hos Mandskabet herskede stor Forbitrelse over den Andersen-Juel overgaaede Behandling. Blikkenslager Krüger var det sidste Vidne. Hans Forklaring er neppe saa fyldig som det første Vidnes, men den falder ellers udmærket i Traad dermed.

Nogle Dage senere afhørtes de 2 Vidner, der ikke kunde komme til Stede den første Vidnedag, fordi de vare syge. Det er Delingskammeraterne Nr. 51 Nielsen og Nr. 55 Ussing, og der blev i Retten stillet dem følgende Spørgsmaal: Er det Vidnet bekendt, at Nr. 62 uden nærmere Undersøgelse blev afvist af Lægen og sendt ned til Øvelserne? Afmarcherede Nr. 62 derefter i Marken sammen med sin Deling, og er det Vidnet bekendt, at vedkommende Premierløjtnant udtalte, at naar Lægen havde erklæret ham for tjenstdygtig, kunde han ikke slippe for Deltagelse i Øvelserne? Blev Nr. 62 i Løbet af Formiddagen meget udmattet og svag, og var det øjensynligt, at han var syg? Herpaa gav begge under Edstilbud til Svar: Ja. Endvidere blev der spurgt: Blev han fritagen for Deltagelse i Formering af Skyttekæden, men maatte han stadig deltage i de øvrige Øvelser? Paa det første Spørgsmaal have begge svaret Nej. De havde i alle Tilfælde intet set til, at Andersen-Juel blev fritagen for nogle Øvelser, skønt

de stod sammen med ham begge Dage. Det tredje Spørgsmaal lød saaledes: Havde han øjensynlig meget Besvær med at deltage i Udmarchen og i Øvelserne, og stod han under disse til sidst og slingrede som en fuld Mand? Var det øjensynligt, at Nr. 62 var meget syg? Herpaa var Svaret et bestemt Ja. Efter at Vidnerne ganske i Overensstemmelse med den Fremstilling, Bladene have givet, have forklaret, hvad der skete under Gymnastikken, spørges der: Skulde Delingen efter nogle Minutters Hvil atter rykke ud til Øvelser, og blev der af Underkorporalen raabt paa Nr. 62 med Ordre til at stille op til March, og styrtede han i samme Øjeblik til Jorden med Fraaden ud af Munden? Og atter her er der svaret et afgjort og ubetinget Ja. Sluttelig spurgtes der: Herskede der blandt Mandskabet en stærk og bitter Harme over den Behandling, der blev Nr. 62 til Del, og navnlig over, at han 2 Gange uden videre blev afvist af Lægen. Det Ja, som Vidnerne gav paa dette Spørgsmaal, var præget af en saadan Bestemthed, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Stemningen blandt Mandskabet havde været meget stærk og meget bitter.

Men hertil indskrænkede vi ikke vor Vidneførsel. Vi have yderligere ladet indstævne som Vidner i Sagen Personer, der have opholdt sig paa Sygehuset, efter at Andersen-Juel var kommen der. Der mødte Vinhandler Alfred Jørgensen, Odense, og Barber Christensen, Bogense. Begge Vidnerne have aftjent deres Værnepligt som Sygepassere paa Odense Sygehus, og deres Forklaringer falde i Hovedpunkterne nøje sammen. Der oplyses under Eds Tilbud følgende: Begge Vidner vare til Stede paa Sygehuset, da den dødssyge Andersen-Juel blev indlagt. Overlæge Petersen var ogsaa til Stede, og han sendte pr. Telefon Bud til Reservelæge Helweg. De to Sygepassere plejede, naar Indlæggelse var sket og den første Undersøgelse var foretagen, at blive beordrede til efter Lægens Diktat at indføre Sygdommens Karakter og Symptomer i dertil indrettede Sygejournaler, men i dette Tilfælde blev der intet indført i Journalen. Fra anden Side erfarede Redaktionerne, at der end ikke har været Tale om, at der fandtes en Tavle over Andersen-Juels Seng. Først Dagen efter eller maaske to Dage efter, at han var død, affattede Reservelæge Helweg personlig en Beskrivelse af Sygdommen. Sygepasserne fik ikke Lov til at have noget dermed at gøre. Da han naaede det Sted, hvor han skulde